

да не бадат познати от любопитните люде, които въпреки късния нощен час, излиза пред портите и се трупаша на кичури по прозорците. Ной се заболял, кои бяха близките му, не биваше да се знае, догде не минеше известно време и опасността от заюза в семейството не изчезнеше. Щом станеха три месеца откак болния биваше закаран в приюта и в дома му не се явяваше втори случай, на близките се разрешаваше да излязат и да обадят за станалото. Но този път всеки знаеше коя бе нещастната жена, която завинаги се прощаваше със света. Затова не само светлината на пламтящите боини будеше запалите. Всеки искаше да зърне за последен път осанката на тая, която се отделяше от живота.

Шествието спря пред градските врати, пазаците отвориха тежките, ковани съсъ желязо порти и мрачната дружина мина по спуснатия мост над рова. Когато се отделиха на две поприща, мнозина се върнаха обратно. Други я изпратиха посред път. Малцина стигнаха до оградата на приюта, където болната трябваше да мине сама през широко отворените порти. Там клирът щеше да отпрати към нея облаци уханен тамян. Един пресвитер щеше да хвърли над главата ѝ пръст, взета от гробищата, а най-старият духовник щеше да каже: "Умри за света и се роди за Бога. От пръст беше, на пръст ще се превърнеш". Болната минаваше прага на портите, съпроводена от плачовете на родните. Портите се затваряха след нея. И никой вече нямаше да я види.

Между тия, които се върнаха посред път, бяха и неколцина от съзаклятниците.

Те хвърлиха наметките си в един ров и бързо се отправиха към жрънката.

Там ~~съзаклятниците~~ *многомислените* бяха насядали на дървените пейки, които обикаляха край стените, други се събираха на купчини в вълите и шъпнеха, като неволно се озъртаха, сякаш се бояха и стените да нямат уши. При всяко пристигане на нов другар, те трепваха и млъкваха